

Instruccions generals:

A les respostes es valoraran els aspectes següents: adequació i coherència del contingut; argumentació suficient i clara de les idees exposades; rellevància dels elements de judici aportats; capacitat de síntesi i capacitat d'anàlisi; claredat i ajust a l'extensió; precisió i adequació del vocabulari; correcció gramatical i ortogràfica. En cada pregunta s'indica la puntuació. El temps per fer l'examen és de 90 minuts. La prova s'ha de contestar amb bolígraf blau o negre. No es pot utilitzar cap altre material.

L'examen s'estructura en tres blocs:

Bloc 1

L'alumne ha de triar només una pregunta de les tres que li presenten i definir els tres conceptes que hi estan associats. L'alumne no pot mesclar els conceptes de preguntes diferents.

Bloc 2

L'alumne ha de triar només una pregunta de les quatre que li presenten. Es valorarà de manera negativa que la resposta adopti la forma d'esquema.

Bloc 3

L'alumne ha de triar només una pregunta de les dues que li presenten. Es valorarà de manera negativa que la resposta adopti la forma d'esquema i que no hi hagi referències explícites al text.

Bloc 1:

Contextualitza i explica breument (en un màxim de cinc línies per cada nom o concepte) un d'aquests grups de tres termes. **Alternativament, pots redactar una única resposta (valorada amb 3 punts) que aplegui i vinculi els tres conceptes (3 punts. 1 punt cada concepte).**

- a) catarsi / *Antígona* / Sòfocles
- b) Henrik Ibsen / Nora / *Casa de nines*
- c) Poloni / anagnòrisi / William Shakespeare

Bloc 2:

Contesta de manera argumentada **una** d'aquestes preguntes: **(3 punts)**

- a) La recepció teatral: la relació amb el públic. Catarsi, distanciament i participació.
- b) Espai sonor, disseny d'il·luminació i recursos audiovisuals.
- c) Quin és el tema principal de *Hamlet*? Comenta alguna altra obra literària, pictòrica o musical que parli del mateix tema i/o comenta alguna adaptació de *Hamlet* a un altre format artístic.
- d) Transforma el text dramàtic següent d'*Art* en un text narratiu.

(Mogut per un impuls sobtat, SERGI agafa l'Antrios i el treu fora del saló, i el porta on era. Torna de seguida)

MARC: No som dignes de mirar-lo...

SERGI: Exacte.

MARC: O tens por que en la meva presència acabis mirant-lo amb els meus ulls...

SERGI: No. Saps el que deia Paul Valéry? Ara duré l'aigua al teu molí...

MARC: Tant se me'n dona el que digués Paul Valéry.

SERGI: Tampoc t'agrada Paul Valéry?

MARC: No em treguis ara Paul Valéry.

SERGI: Però a tu t'agradava Paul Valéry!

MARC: Me la bufa el que digui Paul Valéry.

SERGI: Vares ser tu qui em va descobrir Paul Valéry. Vares ser tu mateix qui va fer que jo descobrís Paul Valéry!

MARC: Que deixis en pau Paul Valéry. M'importa un rave el que digui Paul Valéry.

SERGI: I què t'importa, si es pot saber?

MARC: Que hagi comprat aquest quadre. Que t'hagi gastat un grapat de diners en aquesta merda.

IVAN: Tinguem la festa en pau, Marc!

Art. Yasmina Reza

Bloc 3:

Comentari de text: **(4 punts, desglossats de la manera següent):**

1 punt: tipus de text (característiques)

1 punt: contextualització (en l'obra de l'autor i/o en la història de la literatura dramàtica)

2 punts: caràcter específic que es demana al mateix enunciat

Contesta de manera argumentada **una** d'aquestes dues preguntes:

- a)** Comenta el text fent especial esment a la trobada de Hamlet amb l'espectre del seu pare i les notícies que se'n deriven:

HAMLET: Sí, sí, que Déu us guardi. Ja estic sol.

Soc un esclau sense ànima, un miserable...

¿No és monstruós que aquest actor, només

amb el recurs d'uns sentiments fingits,

pogués sotmetre l'esperit al pensament

fins a tal punt que es quedés pàl·lid, amb els ulls

negats de llàgrimes i un aire trasbalsat,

se li trenqués la veu i tots els gestos

traduïssin la seva fantasia? I tot per res!

Per Hècuba!

¿Què és Hècuba per ell, o ell per Hècuba,

que hagi plorat per ella? Què faria

si tingués una causa tan real

de sofriment com jo? Inundaria

de llàgrimes l'escena, eixordaria el públic

amb el seu parlament esgarriós,

faria que el culpable es tornés boig

i l'innocent quedés horroritzat,

atordiria l'ignorant, i l'estupor
s'empararia de la vista i de l'oïda.
En canvi jo,
un indolent i obtús ninot de fang,
camino d'esma, negligint la meva causa,
i no dic res... ni per un rei desposseït
vilment d'allò que és més preuat, la pròpia vida!
Soc un covard? Ningú no em diu canalla
ni em parteix l'espina, ni m'arrenca
la barba i me la tira als ulls, ningú
gosa estirar-me el nas, ningú m'acusa
de mentir per la gola o pels pulmons...? Per què?
I com hi ha Déu que jo ho acceptaria...
Si no tingués un fetge de colom, mancat de fel
per amargar els ultratges, ja faria temps
que hauria alimentat els corbs d'aquest país
amb les entranyes d'aquest gos. Oh, criminal!
Oh pèrfid inhumà, despietat, lasciu i criminal!
Però que en soc, d'estúpid... Quina meravella
que el fill d'un pare assassinat, empès
pel cel i per l'infern a la venjança,
desfogui el cor només vessant paraules
i dient pensaments com una puta,
com el criat més baix... Vergonya! Oh, vergonya!
Mou-te, cervell!... Sovint he sentit dir
que a algun espectador culpable, en el teatre,
l'enginy i el realisme d'una escena
li ha arribat tant al cor que allà mateix
ha confessat les seves culpes. Perquè el crim,
encara que no tingui llengua, pot parlar
servint-se de mitjans miraculosos.
Faré que aquests actors escenifiquin
una cosa semblant a la mort del meu pare
davant dels ulls mateixos del meu oncle.
Li observaré el posat, li furgaré
de viu en viu el cor. Si s'estremeix,
ja sabré el que he de fer. [...]

Hamlet. William Shakespeare

- b)** Comenta el text fent especial esment a la relació entre Nora i Helmer i al fet que aquest segon agafi o no la carta.

(Nora resta dreta, immòbil. Helmer va a obrir la porta del vestíbul).

MINYONA: *(a mig vestir, des del vestíbul):* Una carta per a la senyora.

HELMER: Dona-me-la. *(s'apodera de la carta i tanca la porta.)* Sí, és d'ell. No te la dono; la vull llegir jo mateix.

NORA: Llegeix-la.

HELMER: *(vora el llum):* Gairebé no goso. Potser ja estem perduts, tu i jo. No, no, haig de saber-ho! *(obre de pressa la carta, en recorre unes quantes ratlles, consulta un document que hi va adjunt i llança un crit d'alegria.)* Nora! *(Nora el mira interrogativa)* Nora!... No, haig de llegir-ho un altre cop!... Sí, sí, és ben bé això! Estic salvat! Nora, estic salvat!

NORA: I jo?

HELMER: Tu també, és clar. Estem salvats tots dos, tu i jo. Mira! Et retorna el reconeixement del deute. Escribeu que li sap greu i que lamenta...; un canvi afortunat dins la seva vida... Ah, tant se val tot el que pugui escriure! Estem salvats, Nora! Ningú no pot fer res contra tu. Ah, Nora, Nora... Però abans que res hem de destruir aquest document abominable. Deixa'm veure... *(Dona una ullada al reconeixement del deute.)* No, no el vull ni mirar. Per a mi, tota aquesta història no serà res més que un malson. *(Estripa el document i les dues cartes; llença els papers a l'estufa i observa com es cremen)* Ja està. Ja no en queda res... Escribeu que des de la nit de Nadal... Ah, deus haver passat tres dies terribles, Nora.

NORA: He lliurat un combat molt dur, aquests tres dies
[...]

NORA: *(amb la roba de cada dia)* Sí, Torvald, m'he tornat a vestir.

HELMER: Però, per què? A aquestes hores de la nit?

NORA: Aquesta nit no dormiré.

HELMER: Però, Nora, estimada...

NORA: *(mirant el seu rellotge):* Encara no és tan tard. Seu, Torvald! Hem de parlar de moltes coses, tu i jo!

(S'asseu a una banda de la taula)

HELMER: Nora, això què vol dir?... La duresa de la teva expressió...

NORA: Seu. Serà llarg. Haig de parlar amb tu de moltes coses.

Henrik Ibsen. *Casa de nines*